

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 2/2008

Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi.
Když však na něj nepřestávali naléhat,
zvedl se a řekl: „Kdo z vás je bez
hříchu, první hod“ na ni kamenem!“
A opět se sklonil a psal po zemi.

Jan 8, 6–8

Drazí přátelé,

svět se před našima očima mění a společně s ním se měníme i my, i když si to někdy neuvědomujeme. Něco ale, co je podstatné a co v našich srdcích nechal Bůh, zůstává. Je to „semínko“ Boží pravdy, které je v nás zaseté a má růst, aby nakonec vydalo plod. Tímto plodem je pokoj v duši a v srdci, který všichni potřebujeme, po kterém toužíme a pro který jsme byli stvořeni. Je to požehnaný život na zemi a štěstí ve sjednocení s Bohem po smrti.

Proto se v tomto čísle snažíme zastavit nad svátostí smíření. Tato svátost nám umožňuje smířit se s Bohem a získat milost pokoje, který Pán slíbil, když se zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání.

Je důležité si uvědomit, že jen ten pokoj, který nám nabízí Pán, je opravdu schopen uspokojit „hlad“, který člověk má ve svém srdci. Jen on dává pravý pokoj, který svět dát neumí a nemůže.

Chceme Vás povzbudit k důvěře v milosrdného Otce, který nás očekává. Přeji nám všem, aby nám toto číslo pomohlo uvědomit si, kdo jsme, a dalo nám odvahu jít s důvěrou k milosrdnému Otci ve svátosti smíření a skrze ni pak i k našim bratřím a sestrám.

P. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Vychází čtyřikrát do roka

Adresa redakce:

Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
P.O.Box 22

tel. 326 910 552, mobil: 774 521 531

fax: 326 910 551, e-mail: abm@staraboleslav.com

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM, archiv poutního místa ve St. Boleslavi

Grafické zpracování: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení

– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

MONS. THDR. LADISLAV HUČKO,
PRAŽSKÝ EXARCHA

SVÁTOST SMÍŘENÍ

Ve svátosti smíření se obzvlášť projevuje Boží milosrdná láska, která chce odpouštět. Ježíš přišel na svět ne aby svět odsoudil, ale aby se za nás obětoval, a tím nás spasil. Bez této jeho oběti by svátost smíření nebyla možná. Obětí na kříži za nás Ježíš definitivně zaplatil dluh a my ve zpovědi jenom chodíme jakoby do banky, oznamujeme svůj dluh a prosíme o jeho zaplacení. Ve skutečnosti je však za nás už dopředu zaplacen. Jediné, co máme udělat, je jít, oznámit svůj dluh a prosit za jeho zaplacení. Bez tohoto prošení, žádosti, bez slibu a vnitřního rozhodnutí už více dluhů nedělat nemůžeme nic dostat. Bůh ví, co potřebujeme, ale respektuje naši svobodu, nic nám nevnucuje.

Svátost smíření je možné biblicky nejlépe přirovnat k návratu zbloudilého syna ke svému milujícímu a čekajícímu Otci. On ví všechno, o všech jeho hříších. Nechce proto ani tak jeho slova, jeho vysvětlování. Chce jeho srdce a jeho lásku. A to byly pohnutky, které ho přivedly po dlouhé době bloudění domů: vědomí, že ho tam čeká milující Otec. Ne nějaký tvrdý soudce, který od něho bude požadovat zadostiučinění a náročné pokání, ale takový, který ho hned obejmě a dá mu to nejlepší, co má.

My – aktivní křesťané – někdy v podvědomí brbláme na ty, kteří celý svůj život prožili v hříchu, v hýření, a pak se na poslední moment obrátí. Děláme chybu aspoň dvakrát: poprvé tím, že jakoby závidíme život v hříchu těm, kdo se obrátili. Žít v hříchu není nějaká slast, je to divadlo blaženosti, ale zakoušení pekla na této zemi. A Ježíš vždy chtěl obrácení hříšníka, ne jeho smrt. A co škody, které ten hříšník mohl napáchat na duších? To nechme Boží spravedlnosti. Ty škody by se zatracením jednoho člověka nenapravily. Podruhé tím, že nepočítáme s tím, že naše spása není nikdy vázána na počet dobrých skutků, ale vždycky na obrácení našeho srdce, na lásku. Dobré skutky jsou jenom plodem našeho srdce. A milosrdenství je konkrétním projevem zralé lásky vůči našim bližním, kteří se nějak provinili. Pro nás je milosrdenství nevyhnutelnou podmínkou, abychom sami dosáhli milosrdenství u Boha. Milosrdní nejsou jenom ti, kteří se cítí dokonalí, kteří tedy Boha nepotřebují.

Křest je hlavním místem prvního a základního obrácení. Kristova výzva k obrácení však zaznívá v životě křesťanů stále. Svátost smíření je součástí tohoto stálého druhého obrácení, který je trvalým úkolem pro celou církev. Tak jak u svatého Petra, u kterého po zapření Mistra pod pohledem nezměrného Ježíšova milosrdenství vytryskly slzy lítosti, tak u každého z nás až pohled na nekonečnou Boží lásku a Kristovo utrpení a osobní setkání s Ježíšem mohou vést ke stabilnímu a trvalému obrácení našeho srdce.

OBSAH

Úvodní slovo – Mons. Ladislav Hučko . . 3

O vděčnosti za odpuštění 5

Pět podmínek dobré zpovědi 7

Zpytování svědomí 10

Slavení návratu a smíření 13

Rozhovor s P. Pavlem Habrovcem . . . 15

I. světový kongres o BM 20

Poslání a spiritualita sestry Faustyny . . 22

Na apoštolských cestách – Rybno 24

Korunka k Božímu milosrdenství 28

Staňte se i vy apoštolem BM 29

Literatura 30

Informace 31

Foto: Wojciech Zubkiewicz

ANGELO JASON SCARANO S.S.L.

O VDĚČNOSTI ZA ODPUŠTĚNÍ PŘIJATÉ VE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

Vděčnost je v každodenním životě snad samozřejmostí, vděčnost za dar odpuštění možná už méně. Snad jsme někdy slyšeli o tom, že je dobré děkovat po svátosti smíření, ale po pravdě řečeno, kdo z nás to dělá? Přitom se jedná o úkon, který prostě *potřebujeme*. A to z několika důvodů:

- 1) Jakožto lidé potřebujeme vyjádřit vděčnost. Je to pro nás přirozené, normální. Je to naše odpověď na dar vědomě přijatý.
- 2) Je proto *důstojné a spravedlivé* (vyjádřeno slovy liturgie) děkovat za dar Božího milosrdenství. Slovy „důstojné a spravedlivé“ vyjadřujeme to, že tento postoj vděčnosti odpovídá Božímu řádu a plánu. Proto můžeme dokonce říci, že takový postoj není pouze *lidský*, ale i *božský*. Vyjádřeno ještě přesněji, je lidský, protože je i božský, tj. odpovídající Božímu řádu.
- 3) A teď se dostáváme k samotnému důvodu, proč je náležité projevit takovou vděčnost. Předchozí dva body, ponechány samy o sobě, by mohly evokovat to, že takový projev je pouze „ze slušnosti“ (neboli z lidské konvence), resp. z nějaké Boží svévole (Bůh to jednoduše „vyžaduje“). Ale opak je pravdou. My lidé potřebujeme vyjádřit takovou vděčnost, protože je to pro nás samotné dobré a přínosné – Bůh koneckonců něco podobného vůbec nepotřebuje (pokud nepoděkujeme, neurazí se – na rozdíl od některých lidí...). On to chce pro nás a kvůli nám. A teď opět k již

uvedené otázce: Proč? Protože děkováním si uvědomujeme, *co jsme přijali* a *od koho* jsme to přijali... Děkování snad můžeme přirovnat k rozbalování dárku: objevujeme, co je vlastně v krabici... Bez děkování přijaté odpuštění zůstává pouze „na povrchu“, „nerozbalené“. A zároveň takovým děkováním jakoby vrátíme dar samotnému dárci. Ještě lépe – spojujeme dar s dárce, a tím prohlubujeme svůj vlastní vztah k dárci. Proto se dá říci, že prostým „děkuji“ roste zároveň náš vztah, naše láska k odpouštějícímu Bohu.

A za co konkrétně děkovat po svátosti smíření?

- *Za odpuštění*, které bych si „sám nedobyl“, které mám zcela zdarma. Odpuštěním „jsou hříchy vhozeny do hlubin moře“ (Mich 7,19), tj. daleko, na nepřístupné místo. Moje špatnosti už nejsou, jsou vymazány (Kol 2,14).
- *Za nové stvoření*. Odpuštění je zároveň tvůrčí čin, je to nové stvoření: tímto činem Bůh *zároveň* uzdravuje a dává život (Ž 103,3-4). Proto díky svátostnému rozhřešení kající obléká roucho spásy, šat spravedlnosti, jako ženich okrášlený věncem, jako nevěsta ozdobená šperky (Iz 61,10). Je z něj prostě nový člověk, to staré pominulo, hle, je tu nové (2 Kor 5,17).
- *Za nové setkání s Otce, Synem a Duchem svatým*. Odpuštění se uděluje ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, ve jménu a moci celé Trojice – to znamená,

že celá Trojice nově přichází a „činí si příbytek“ (Jan 14,23) v chrámu srdce očištěném a upraveném (srv. Lk 11,25).

Někdy naše srdce přetéká slovy děkování, jindy je třeba vzít na pomoc určitý text z Písma, jak koneckonců nabádá příručka „Obřady pokání“ (č. 20 a 29).

A které biblické texty nás mohou povzbudit k takové vděčnosti? Například Žalm 103; 145; 146; Ef 1,3-10.

Obzvláště působivý je Žalm 103,1-13: „Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu!

Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomíněj na žádné jeho dobrodiní!

On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje,

vykupuje ze zkázy tvůj život, věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním,

po celý tvůj věk tě sytí dobrem, tvé mládí se obnovuje jako mládí orla.

Hospodin zjednává spravedlnost a právo všem utlačeným.

Dal poznat své cesty Mojžíšovi, synům Izraele svoje skutky.

Hospodin je slitovný a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný;

nepovede pořád spory, nebude se hněvat věčně.

Nenakládá s námi podle našich hříchů, neodplácí nám dle našich nepravostí.

Jak vysoko nad zemí je nebe, tak mohutně se klene jeho milosrdenství nad těmi, kdo se ho bojí;

jak je vzdálen východ od západu, tak od nás vzdaluje naše nevěrnosti.

Jako se nad syny slitovává otec, slitovává se Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí.“

Na závěr nezbyvá než... po té nejbližší svátosti smíření zařadit „chvilu vděčnosti“ (pět minut?)... a tím vlastně „vychutnat“ to, co jsme přijali...

Foto: Wojciech Zubkowicz

PĚT PODMÍNEK DOBRÉ ZPOVĚDI

ZBYTEČNÁ FORMALITA,
NEBO OCHRANA
PŘED FORMALITOU?

Každá svátost kromě biblického základu, který stanoví její jádro, podstatu, má i určitou formu, která stanoví přesně kdo, za jakých podmínek a jakým způsobem smí tuto svátost přijmout. Obě „součásti“ svátosti – její podstata a forma – bývají pro věřící a nevěřící problematické. Mnozí zpochybňují z různých důvodů ustanovení některých svátostí skrze Ježíše Krista a tvrdí, že si některé svátosti vymýšlela církev. Na podporu své argumentace uvádí skutečnost, že počet sedmi svátostí byl s konečnou platností stanoven až na tridentském koncilu dne 3. března roku 1547. Jenže něco jiného je „vymýšlet“ a něco jiného „stanovit s konečnou platností“, čili upřesnit už dříve existující praxi.

Nechme ale stranou dogmatické diskuze, pro které tady nemáme místo, ale soustředme se na problémy s vnější formou udělování svátostí, zejména svátosti smíření. Když Kristus řekl svým apoštolům: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou (Jan 20, 22n),“ stanovil základní principy svátosti pokání a smíření – že se uděluje v moci Ducha svatého prostřednictvím církve a působí skutečné odpuštění hříchů. Všechno ostatní je dílem církve, která cestou rozjímání Božího slova obsaženého v Písmu svatém a v posvátné apoštolské tradici, vedena Duchem svatým, stanovila běžný způsob udělování této a jiných svátostí a pod-

mínky nutné pro jejich přijetí. Nejedná se tu – a to musíme zdůraznit ještě jednou – o nějakou svévoli, ale o dlouhodobý proces poznávání a interpretace Písma a tradice a o odvozování praktických, zřejmých závěrů, důsledků.

Církev stanovila také „pět podmínek dobré zpovědi“. Jsou to: zpytování svědomí, lítost nad hříchy, odhodlanost ke změně života, upřímné vyznání hříchů, zadostiučinění Bohu a bližnímu. Jsou tyto podmínky pouhou formalitou, rutinou, anebo pomocí? Obojí je možné. Když si někdo neuvědomuje význam událostí, lidí, věcí, zážitků, pak se pro něj snadno může stát formalitou a rutinou opravdu všechno. Když se zamyslíme nad důvodem toho, proč něco vzniklo,

k čemu je to určeno, pak se rutině snáz ubráníme. Pět podmínek dobré zpovědi vzniklo na základě mnohaleté zkušenosti církve z praxe udělování svátosti smíření a pokání. Mají kajícínkovi pomoci co nejlépe svátost přijmout, prožít ji tak, aby z jeho strany bylo učiněno vše pro plodné přijetí milosti odpuštění. Oněch „pět podmínek dobré zpovědi“ je důkazem pastorační péče církve o dobro člověka. Místo zdlouhavého teoretizování se podívejme blíže na to, co jednotlivé podmínky v praxi znamenají.

■ **Zpytování svědomí.** Má se začít kratičkou modlitbou s prosbou o pomoc Ducha svatého o poznání a správné posouzení spáchaných hříchů a jiných selhání. Nesmí to být zpytování povrchní a rutinní. Je dobré pomoci si „zповědním zrcadlem“, které nás upozorní na něco, co jsme možná považovali za maličkost, zanedbatelnou záležitost, která je ve skutečnosti něčím závažným. Také naše paměť je chabá a když čteme systematický přehled, snáze si něco (zvláště ze vzdálenější minulosti) připomeneme. Zpověď je přece také příležitost k lepšímu poznání sebe samého. Proto je dobré nezastavit se u pouhého „sčítání hříchů“, ale přemýšlet i o tom, proč byly spáchány – z lenosti, ješitnosti, chamtivosti...

■ **Lítost nad hřích.** Člověk odsuzuje spáchané zlo, uvědomuje si, že těmi skutky, myšlenkami, slovy a opomenutími jakoby pohrdal Boží láskou a přátelstvím, promarnil ovoce Kristova utrpení. Jedná se o uznání vlastní nepravosti, přiznání viny, rozjímání o ošklivosti hříchů a také o trestu za něj. Lítostí zahrnujeme všechny spáchané hřích – ty, na které si pamatujeme, i ty, které jsme zapomněli.

■ **Odhodlanost ke změně života.** Kajícíník si musí uvědomit, že nesmí nadále žít stejným způsobem jako dosud. Svátost pokání a smíření nelze považovat za jakýsi „kontejner na duchovní odpad“, do kterého vyhodí zločiny, tím se zbaví viny a unikne před trestem, a pak bude zase žít a hřešit až do další zpovědi. Ona odhodlanost, touha po změně života, je jakýmsi dokladem opravdovosti naší lítosti a lásky k Bohu. Není přece možné, aby si člověk uvědomoval svou vinu, svou lásku k Bohu, cítil jeho milosrdenství a zároveň se nesažil v budoucnu jednat jinak než dosud. I když člověk ponaučen zkušeností ví, že se svých špatných zvyků a hříchů zbavuje velmi pomalu a pravděpodobně bude zase u zpovědi vyznávat skoro stejná selhání, má se upřímně snažit vynaložit veškeré úsilí, aby se jeho život změnil k lepšímu.

■ **Upřímné vyznání hříchů.** Znamená, že kajícíník vyzná knězi všechny své těžké a lehké hřích, na které si pamatuje, a jejich důležité okolnosti a počet. Tak například nestačí říct „kradl jsem“, protože se může jednat o odcizení různých věcí o velmi odlišné hodnotě. Musí se říct, co bylo ukradeno. Na druhé straně netřeba se ponořovat do zbytečných detailů, jako např. doslovná citace, jaká ošklivá slova se používala. Pokud někdo na nějaký hřích zapomněl, nemusí mít strach z neplatné zpovědi. I ten hřích bude odpuštěn, pokud kajícíník lituje všech svých vin a selhání.

■ **Zadostiučinění Bohu a bližnímu.** Je to prvek svátosti smíření a pokání, na který se asi myslí nejméně, a to je škoda. Svátost nám poskytuje Boží milosrdenství a odpuštění vin, ale špatné důsledky našeho hříšného jednání neničí. Soused, kterého jsem svými slovy urazil, nebude

potěšen a smířen se mnou jen kvůli tomu, že jsem se vyzpovídal. Musím se mu omluvit a prosit za odpuštění. Stejně tak to je i s jinými hřích – musíme se snažit napravit to, co jsme zničili. Občas to ani při nejlepší vůli nejde – např. pomluva se šíří takovou rychlostí, že nikdo není schopen ji zastavit anebo říct všem, kteří to slyšeli, že to nebyla pravda. Anebo člověk, kterému jsme udělali něco zlého, se odstěhoval na neznámé místo nebo třeba zemřel. Co s tím? Zbývá „jen“ modlitba za tohoto člověka a prosba, aby Bůh napravil to, co už nemohu napravit já. A tady se dotýkáme i zadostiučinění Bohu. Mé hřích ho přece urážejí, zarmucují. Také Bohu se člověk má omluvit, odprosit, uložit si nějaký sebezápor, úkol, pokání. Pokání uložené knězem ve zpovědnici je spíš symbolického rázu.

Tyto krátké úvahy o pěti podmínkách dobré zpovědi nevystihují celou šíři otázek spojených se svátostí smíření, ale už tento nástin ukazuje, že se nejedná o pouhý rutinní zvyk, přístup. Je to pomoc pro každého z nás, abychom svátost pokání prožívali lépe, hlouběji, svědomitěji, s větší otevřeností k Boží milosti. Těm, kdo mají zájem o prohloubení těchto otázek, mohu doporučit kromě Katechismu katolické církve i dvě knížky polského jezuitu poskytujícího duchovní vedení a exercicie, P. Józefa Augustyna SI: „Svátost smíření. Inspirace nejen pro zpovědníky“ (Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2001) a „Křivda, odpuštění, smíření“ (Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2000).

P. ThDr. Bogdan Pelc ■

Foto: archiv ABM

ZPYTOVÁNÍ SVĚDOMÍ

ROZHOVOR O VZÁJEMNÉ LÁSCE

Slovo „zpytování“ doslovně vzato **su-geruje potřebu jakési až matematické přesnosti při hodnocení celého dne, v případě zpovědi několika týdnů nebo měsíců. A tak se pokoušíme vy- počítávat často s velkou přesností vnější projevy našich hříchů a nevě- ností, a přitom často zapomínáme na vnitřní příčiny – na hříšné motivace. Třebaže u těžkých hříchů není bez vý- znamu jejich druh a počet a je třeba je vyznat ve svátosti smíření, podstata hříchu tkví v lidském srdci.**

Je mnoho opravdu zbožných lidí, kteří denně provádějí „výúčtování“ se svým svě- domím, a přesto nenacházejí vnitřní pokoj a radost z odpuštění vin. To proto, že se ne- dokážou odtrhnout od sebe sama, aby mohli objevit milosrdenství Otce, který jde s dojetím vstříc hříšníkovu a nedbá na veli- kost a počet jeho hříchů, ale touží ho obej- mout a políbit (srov. Lk 15,20).

Modlitba je dialogem. „První“, kdo mluví, je vždy Bůh. Člověk pouze odpo- vídá. Ale aby mohl odpovědět, musí nej-

prve uslyšet volání. Proto je třeba se při zpytování svědomí neptat nejprve na to, jaké hříchy jsem spáchal, ale jak naslou- chám Božímu volání. „Počítání“ hříchů by mělo předcházet „počítání“ milostí. Ne- vnímáme-li Boží působení, jak na ně mů- žeme odpovídat? Odmítnutím Božího působení nejsou pouze vnější hříšné skutky, ale také podceňování vnitřních vnuknutí k dobrému. Zpytování svědomí – modlitba odpovědnosti – je naším roz- hovorem s Bohem o jeho volání a naší od- povědi.

Bůh působí prostřednictvím „zna- mení“. Tato „znamení“ jsou však srozu- mitelná pouze pro ty, kdo znají „Boží řeč“. Nedokážeme se domluvit s tím, kdo mluví řečí nám „cizí“. Znalost „řeči“ Pána Boha získáváme kontaktem s ním. „Řeč“, kterou Bůh k člověku hovoří, se podobá řeči lidí do sebe zamilovaných. Nepotře- bují vznešené proslovy. Stačí několik slov, úsměv, nepatrné gesto... Zpytování svědomí – modlitba odpovědnosti – nám klade otázku: „Jak známe řeč, kterou k nám promlouvá Pán Bůh?“ Bez její zna-

losti by praxe zpytování svědomí byla skutečně prázdným „účtováním“ se se- bou samým.

Zpytování svědomí není „vzájemným vyrovnáním“ otroka a pána, podřízeného a nadřízeného, obžalovaného a soudce, žáka a učitele. Zpytování svědomí je „vzá- jemným vyrovnáním“ zamilovaných, je rozhovorem o vzájemné lásce, je „vzá- jemným vyrovnáním“ z lásky.

Zpytování svědomí nám pomáhá zjistit, jak se naše „pozornost“ rozumu a srdce tříští na množství nepodstatných záleži- tostí a činí nás neschopnými odpovědět Bohu láskou na jeho lásku. Jak málo lo- giky má naše myšlení v mnoha záležitos- tech. Jak se mění naše city. Jak často jsme nedůslední v našich předsevzetích a ži- votních plánech. Naše lidské síly jsou také roztržštěny stálou únavou, jejíž hlavní pří- činou není ani tak přepracovanost (na niž se často vymlouváme), jako spíš stále psy- chické napětí, způsobené nevyřešenými vnitřními konflikty. Vnitřně nás velmi trápí a tříští nezrealizované plány, pocity křivdy, pocity viny, strach o sebe a svou budoucnost, spory s jinými, přecitlivělost v určitých věcech.

Každodenní odevzdávání Pánu Bohu všeho toho, co je v nás rozbité a roztržš- těné, nás naplňuje pokojem a vnitřně sjednocuje. Koncentrace na Boha a jeho lásku zavádí řád a integraci v našem myš- lení, citech, činnosti, sjednocuje naše síly a životní energii.

„Je-li Bůh na prvním místě, pak je vše na svém místě.“ (sv. Augustin).

**Fragmenty knihy Josefa Augustyna
„Čtvrthodinka upřímnosti“.**

Knihu si můžete objednat na adrese: Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice, 380 01, tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

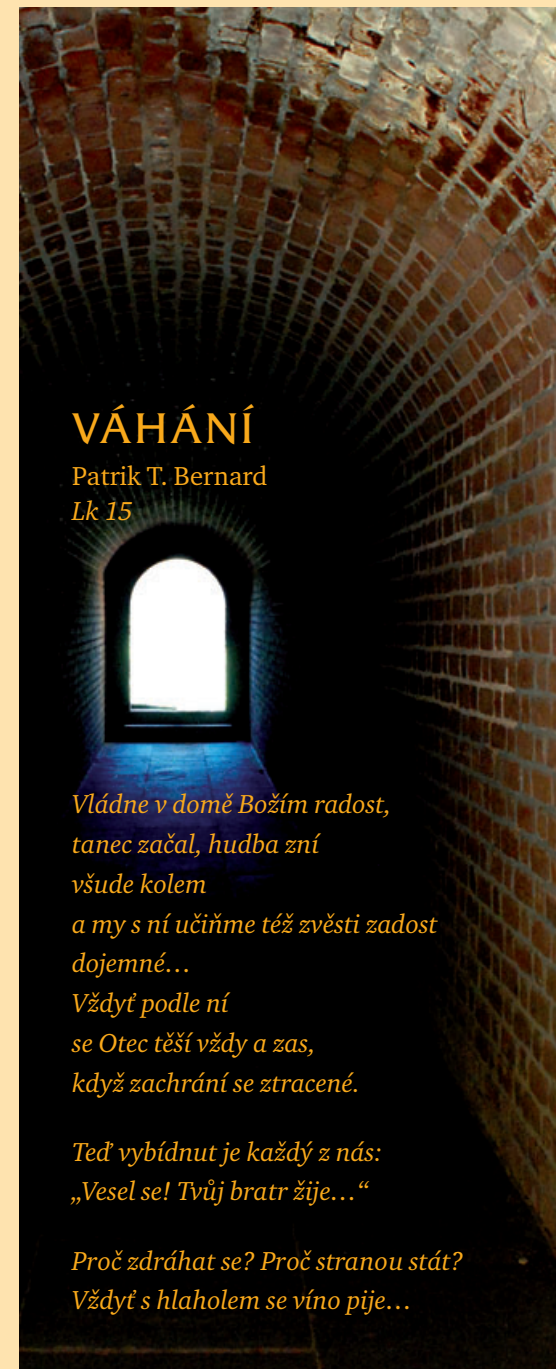
VÁHÁNÍ

Patrik T. Bernard
Lk 15

*Vládne v domě Božím radost,
tanec začal, hudba zní
všude kolem
a my s ní učíme též zvěsti zadost
dojemné...
Vždyť podle ní
se Otec těší vždy a zas,
když zachrání se ztracené.*

*Teď vybídnut je každý z nás:
„Vesel se! Tvůj bratr žije...“*

*Proč zdráhat se? Proč stranou stát?
Vždyť s hlaholem se víno pije...*

„Za poslušnost a závislost na zpovědníkovi dostaneš větší odměnu než za samo praktikování té věci. Má dcero, věz to, a jednej podle toho, že i kdyby to byla ta nejnepatrnější věc, která však nese pečeť poslušnosti mému zástupci, je v mých očích milá a veliká.“

(Deníček 933)

Foto: archiv ABM

SLAVENÍ NÁVRATU A SMÍŘENÍ

SVÁTOST SMÍŘENÍ - SVÁTOST BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Nejednou jsem z úst tradičních věřících slyšel úvahu typu: „To je nespravedlivé, že jsou konvertitům při křtu oduštěny všechny jejich hříchy, aniž by je museli vyznat při zpovědi.“ O čem taková výpověď svědčí?

Předně o nepochopení, co je podstatou svátosti smíření (nejde přece prvořadě o to, že na sebe „prozradím“ nebo „požaluji“, co jsem provedl); dále, jaký je vztah mezi křtem a smířením (smíření je „druhým křtem“, tedy jakousi aktualizací křtu); a nakonec, jak má být svátost smíření prožívána.

RADOSTNÝ NÁVRAT K MILUJÍCÍMU OTCI

Jistě mnohokrát nám již bylo řečeno, že působivým obrazem svátosti smíření je Ježíšovo podobenství o marnotratném synu (nebo snad lépe, o milujícím otci, srov. Lk 15,11–32). A přece: kolik z nás prožívá svátost smíření, zejména pak zpověď, vyznání hříchů, jako návrat k Otci, který se raduje, že jsme opět u něj (srov. v. 18n.)? Často jsme trápeni tím, co si o nás pomyslí zpovědník, místo abychom měli před očima Boha, milujícího Otce, který se raduje, že se k němu vracíme.

Stojí za to si tedy připomenout, v jakém kontextu pronesl Ježíš svá „podobenství o ztracených“ (o zatoulané ovci, o ztracené drachmě a o marnotratném synu). Lukáš výslovně uvádí: „Přicházeli k němu samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: ‘Přijímá hříšníky a jí s nimi!’ Pověděl jim tedy toto podobenství...” (Lk 15,1-3). A refrémem, který všechny tři příběhy pojí, je motiv radosti (srov. v. 7.10.23b.32).

Svátost smíření má pro nás tedy být radostným návratem k milujícímu Otci, nikoli skládáním účtů přísné finanční kontrole, která nás může potrestat za případné nepořádky.

VELKORYSÝ DAR SMÍŘENÍ

To ovšem není vše: náš návrat je poznamenán předchozím odchodem z domu, který znamenal pohrdnutí Otcem a jeho hodnotami (srov. v. 12–14) a vedl k neblahému způsobu života (v.15n.). Člověk se může vrátit, jen když pochopí (byť nedokonale jako marnotratný syn, srov. v. 17–19), že se provinil a potřebuje se s Otcem smířit.

Když vyznáváme své hříchy, není proto nejdůležitější podat jejich přesný výčet, ale uvěřit, že nám Bůh odpouští, a také si uvědomit, jak velké je naše provinění, když jsme nechápali, co znamená mít Boha-Otce.

Tato skutečnost ještě víc vynikne, když si uvědomíme, že Bůh nás vyhlídí (srov. v. 20), ba aktivně hledá (srov. v. 4.8), a že smíření tedy nespočívá v naší snaze udobřit si Boha, „uraženého“ naším proviněním, nýbrž v přijetí velkorysého daru, který nám nabízí On, poněvadž paradoxně my, kdo jsme se provinili, nejsme s to se Bohu sami znovu otevřít!

Působivě to vysvětluje z jednoho Pavlova textu, ve kterém se (navzdory mylným překladům!) říká: „Jsme Kristovi vyslanci, jako

by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: *Nechte se smířit s Bohem!*“ (2Kor 5,20) Nejsme to my, kdo nabízíme Bohu smír, nýbrž On sám, kdo nás uschopňuje, abychom za ním byli s to přijít!

HŘÍCH A MILOST

Tím se nám ovšem odhaluje celá závažnost hříchu, který je *atentátem na naši svobodu*: když hřešíme, zneschopňujeme se ve vztazích – předně k Bohu, dále však také k ostatním lidem, tvorstvu, ba i k sobě nedostatkem sebeúcty.

„Vnitřní klid, který máš, je milost.“

(Deníček 647)

Takto to vidíme na prvních lidech v zahradě Eden: obviňují jeden druhého, shazují vinu na hada, ukrývají se před Bohem a cítí se být nazí (srov. Gn 3,8-13).

To proto, že hřích nic nevytváří, pouze ničí a působí prázdnotu. Ne náhodou je po vzoru rabínů i Ježíšem přirovnáván ke *dluhu* (srov. Mt 6,12; 18,23n.; Lk 7,40n.): *dluh je a přece není*. Hřích je nedostatkem dobra, které tu mělo být, a to, že není, je zlem. Když se odvracíme od Boha (a v tom je zásadní zloba smrtelného hříchu!), nic nevytváříme, jen ničíme, co mělo být: naše láskyplné společenství s ním! Když ze slabosti nevhodným způsobem přilneme k pozemským hodnotám (a to je charakteristikou „všedního“ hříchu), také nic pozitivního nevzniká, spíše se brání rozvoji našeho vztahu k Bohu.

Návrat k Bohu a smíření s Ním (tedy milost odpuštění) naše láskyplné společenství s Ním nejen obnovuje nebo uzdravuje, nýbrž je také prohlubuje a rozšiřuje. Proto lze říci: „Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štědřejší ukázala milost“ (Řím 5,20b).

SLAVENÍ

Tak jako se radujeme při křtu (a nezáleží na tom, zda jde o křest dítěte či dospělého člověka), máme se radovat při svátosti smíření, zvláště při vyznání hříchů, neboť jde o radostný návrat k milujícímu Otci, který nám milosrdně nabízí velkorysý dar smíření tím, že nám odpouští naše provinění a uschopňuje nás opět žít v obnovených vztazích: k Otci, k bližním, k celému tvorstvu; a vede nás také k tomu, že znovu nabýváme svou ztracenou důstojnost, takže si můžeme vážit i sebe samých.

Pavel Vojtěch Kohut OCD ■

VĚDOMÍ NEKONEČNÉHO BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ NÁM DODÁVÁ ODVAHU

ROZHOVOR

S P. PAVLEM HABROVCEM,
ZAKLADATELEM PRVNÍHO
POUTNÍHO MÍSTA BOŽÍHO
MILOSRDENSTVÍ V ČESKÉ
REPUBLICE

♦ V tomto roce biskup Vojtěch Cikrle posvětil kostel Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě. Vy jste byl, otče, u zrodu tohoto kostela. Jak vznikla myšlenka tento kostel postavit a zasvětit ho Božímu milosrdenství a sv. Fustyně?

Důvodů, které vedly ke vzniku tohoto nového poutního kostela, je hned několik. Především fakt, že jedna z deseti vesnic, které na Vysočině v rámci tří farností spravuji, neměla žádnou kapli či kostelík, kde by se lidé mohli scházet na bohoslužby. Vnímám jsem, jak je to nesmírně důležité, aby lidé jedné vesnice takového společenství vytvářeli. Protože tam, kde jsou lidé vedle svátostné služby kněží sami schopni liturgicky žít a vytvářet si bohoslužebné společenství, je víra společenství daleko živější, než když jsou zvyklí, že vše vede pouze kněz. Učí se sami nést zodpovědnost za svoji víru, upevňovat ji a rozvíjet. Je samozřejmé, že nesmí chybět láskyplné doprovázení knězem.

Po svém nástupu do farností Radešínská Svratka, Olešná a Jámy v únoru roku 2000 jsem zakrátko začal ve Slavkovicích sloužit mši svatou jedenkrát za měsíc ve škole. U tehdejšího vedení školy jsem se setkal s velkou vstřícností. Začínal měsíc květen, měsíc zasvěcený Panně Marii, a proto jsem vybídl věřící, aby se scházeli na májové pobožnosti třeba po domech, když nemají kapli. Pozapomněl jsem na toto vybídnutí. O to větší bylo pro mne překvapení, když mne pozvali telefonicky na poslední májovou pobožnost. Rád jsem pozvání přijal a v obývacím pokoji jednoho rodinného domu napočítal víc než čtyřicet věřících, z toho byla téměř polovina dětí. Neubránil jsem se tehdy dojetí a řekl jsem si, že pro takové společenství má cenu něco budovat.

Zároveň jsem zakoušel, jak jsou u nás na Vysočině mnohé farnosti silně rozděleny. Jak zde žije nenávisť mezi těmi, kteří se zapletli s minulým režimem, a těmi, kteří byli mnohdy velice silně postiženi jeho působením. Rodiny mnoha sedláků

Obraz Milosrdenství
posvěcený Benediktem XVI.

byly vystěhovány do pohraničí, byly přervané celé životy a rodinné vztahy. Jak jedni si dost neuvědomili důsledky svého zapletení a neochoty restituovat a u těch druhých trvala neschopnost odpustit a ukázat jinou tvář, tu Kristovu, který i z kříže volá: „Odpusť jim...“

Zároveň jsem vnímal zoufalou potřebu „nové doby“, která se propadá do praktického ateismu a konzumismu, vidět církev Kristovu jednotnou, postavenou jenom na Kristově Lásce, Milosrdenství a Odpuštění, které se nedívá, „co za to“.

Prosbu za sjednocení jsme celý rok vkládali do týdenních adorací, ale zdálo se, že se nic nemění. V této chvíli přišla myšlenka zasvětit nový kostel Božímu milosrdenství a sv. Faustyně. „Odevzdat všechny slabosti, bolesti a rozbité vztahy minulosti i současnosti Božímu milosrdenství.“ Tato věta se také stala hlavním motem celé stavby.

♦ **Zdá se, že Boží plány s tímto místem přesáhly vaše představy. Původně jste asi neplánoval, že by to mělo být první poutní místo Božího milosrdenství v České republice...**

Máte pravdu. Původním záměrem byla myšlenka postavit pouze kapli pro místní společenství. Ale ve chvíli, kdy jsem měl na stole návrh od pana Ludvíka Kolka, jsem si uvědomoval, že to není pouze kaple, ale spíše kostelík, který přesahuje potřeby Slavkovic. Uvědomoval jsem si, že budeme muset vynaložit nemalé náklady na jeho zbudování, a ptal jsem se, zda je to nutné. Jestli dokonce slavkovští neztratí zájem o farní kostel a nebude nakonec vše na úkor farního společenství. Zda se také nový kostel nestane ekonomickou přítěží pro církev, když v tolika místech je potřeba spíše zrenovovat stávající církevní stavby. Celou noc jsem díky těmto a podobným úvahám nespál, ale když jsem nad ráno upadl do mdloby spánku a posléze se probudil, byl ve mně obrovský klid a myšlenka: „Bude to poutní kostel Božího milosrdenství a sv. Faustyny. Vždyť takový v naší vlasti ještě není. Byl čtvrtek ráno roku 2003, krátce před nedělí Božího milosrdenství a následný pátek jsem přišel k pracovnímu stolu a četl na lístečku vzkaz: „Jdeme na první pouť k Božímu milosrdenství do Slavkovic.“ Podepsán P. Jan Peňáz. Tak rychlé potvrzení myšlenky jsem nečekal. Za několik málo dní se uskutečnila první pouť k Božímu milosrdenství do Slavkovic. Uskutečnila se beze mše svaté. Jenom jsme se společně asi s dvaceti poutníky a místními farníky pomodlili na budoucím místě poutního kostela Korunku k Božímu milosrdenství. Tehdy nám ještě nepatřily pozemky, nic nebylo připraveno ke stavbě. Byla zde pouze myšlenka. Ale

uskutečnila se již první pouť. I to je velice výmluvné.

Pán Bůh mne a ostatní postupně vtahoval do záměrů, které s tímto místem má. Snažili jsme se Mu naslouchat. V nedávném osobním rozhovoru generální vikář brněnské diecéze Mons. Jiří Mikulášek poznamenal, že poutní místa jsou ta, která si vybírá Pán Bůh sám. Zde jsme to plně zakoušeli.

♦ **Jak dnes vypadá život poutního místa ve Slavkovicích? Máte pravidelné poutě? Kolik poutníků přichází?**

Od roku 2003 poutní tradice Slavkovic stále více roste. Již v následujícím roce sloužil právě generální vikář otec Jiří Mikulášek první poutní mši sv. za účasti asi 400 poutníků. Počet poutníků rok od roku stoupal. Slavnosti požehnání poutního kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny otcem biskupem Vojtěchem Círklem se v letošním roce účastnilo 4–5 tisíc poutníků z celé naší vlasti i ze zahraničí.

Ve Slavkovicích budou dvě hlavní poutě, a to v neděli Božího milosrdenství, tedy neděli po Velikonocích, a na podzim v neděli nejbližší 5. říjnu, to je den narozenin pro nebe sv. Faustyny. Přemýšlíme ještě o pouti na den památky sv. otce Pia, jehož ostatky byly vloženy do oltáře kostela. Tyto „veliké“ poutní mše svaté se uskuteční vždy v neděli v 15.00 hodin. Jim předchází pěší pouť s ostatky sv. Faustyny a obrazem Božího milosrdenství na jaře z kaple sv. Rodiny z Řečice a na podzim z farního kostela v Jámách. Duchovní program u kostela ve Slavkovicích začíná hodinu přede mší svatou.

Pravidelné poutě se konají každou třetí sobotu v měsíci. V letním období začíná poutní program v 17.00 hod. před kostelem modlitbou sv. růžence, následuje Ko-

runka k Božímu milosrdenství a mše svatá v 18.00 hodin.

V zimním období probíhá poutní program o hodinu dříve, tedy v 16.00 hodin růženec a Korunka k Božímu milosrdenství, v 17.00 hodin mše svatá. Zimní program bude uvnitř kostela.

Do programu bychom také rádi zařadili krátkou adoraci před Nejsvětější svátostí oltární a modlitbu za uzdravení duší po mši svaté a následné osobní uctění ostatků sv. Faustyny.

♦ **Na rozvoj poutního místa má zájisté vliv požehnání svatého otce, Benedikta XVI., který také osobně požehnal obraz milosrdného Ježíše pro kostel ve Slavkovicích. Pro vás to ale nebylo jediné setkání se svatým otcem. Setkal jste se také s Janem Pavlem II. Mělo toto setkání také nějaký vliv na vznik poutního místa?**

O stavbě kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny jsme informovali svatého otce Benedikta XVI. v říjnu roku 2005. V den památky sv. Faustyny 5. října toho roku předával naši zprávu svatému otci osobně tehdejší ministr zahraničních věcí pan Cyril Svoboda. Svatý otec nám bezprostředně odpověděl a zaslal svoje požehnání. Dvacátého února tohoto roku,

při generální audienci v aule Pavla VI., nám požehnal obraz Božího milosrdenství pro poutní kostel ve Slavkovicích. Osobně jsem mu mohl za to poděkovat. Svatý otec nás také oslovil v naší mateřštině. Odváželi jsme si z Říma nezapomenutelné dojmy a vědomí, že nás toto požehnání obrazu Božího milosrdenství bude stále hluboce spojoovat se svatým otcem a celou obecnou církví.

Moje setkání se svatým otcem Janem Pavlem II. mělo naprosto osobní charakter a do souvislosti se stavbou kostela Božího milosrdenství si ho dávám až dodatečně. V roce 1995, když svatý otec Jan Pavel II. odlétal z Mošnova do Říma, procházel na letišti kolem špalíru nás bohoslovců téměř bez povšimnutí. Přešel naší řadu o několik kroků, zastavil se a vrátil, postavil se proti mně a několik dlouhých chvil jsme se díval jeden druhému do očí. Nikdy na to nezapomenu. Tehdy jsem si to vůbec nedokázal vysvětlit. Nyní, když vím, že svatý otec jako pastýř krakovské diecéze zahájil proces svatořečení sv. Faustyny a jako papež jej dokončil, když tento veliký papež zemřel na vigílii slavnosti Božího milosrdenství, dávám si do souvislostí tehdejší událost z Mošnova s nynějším kostelem Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Je to spíše pro mne osobní povzbuzení. Také jsem prosil Jana Pavla II. u jeho hrobu, aby nyní svatý otec mohl navštívit Slavkovice.

❖ **V posledních letech se úcta k Božímu milosrdenství intenzivně šíří po celém světě. Jak to bylo ve vašem případě, kdy a proč vás osobně oslovila tato úcta?**

Se sestrou Faustynou a jejím poselstvím jsem se v samizdatu setkal již v osmdesátých letech minulého století. Tehdy to

bylo pro mne období nejednoho velikého osobního duchovního zápasu a silně si uvědomuji, jak vědomí, že Bůh je nekonečně milosrdný, mi dodávalo odvahu ani jeden z těchto zápasů nevzdat a posilovalo mne k dalším krokům v duchovním životě.

❖ **Co byste přál čtenářům Apoštola a těm, kteří se přijedou modlit do Slavkovic?**

Přál bych jim, aby zde zakoušeli tak silnou blízkost milosrdného Pána, jak jsem ji já osobně i ostatní, kteří se na stavbě poutního kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny podíleli, zakoušeli. Aby při setkání s Ním ve Slavkovicích nebo kdekoli jinde pocítili Jeho uzdravující moc a sílu, která je silnější než jakékoli zlo, a pocítili radostnou odvahu k životu s Ním, podle Jeho vůle. Takový život, i přes všechny námahy, obtíže a kříže, které přicházejí, je nekonečně krásný.

Děkuji za rozhovor.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

P. PAVEL HABROVEC

Narodil se 28. 4. 1961 v Brně. Dětství prožil v Horních Loučkách nedaleko Tišnova. Vystudoval střední a vysokou školu zemědělskou v Brně a v Lednici na Moravě. Pracoval deset roků v zahradnictví v Brně – Jundrově. Dálkově studoval čtyři roky Universitu Palackého v Olomouci obor teologie, od roku 1994 nastoupil na denní studium a do Cyrilometodějského semináře v Olomouci. Na jáhna byl vysvěcen v roce 1997, kněžské svěcení přijal 27. 6. 1998 v Brně. Působil jako jáhen a kaplan ve farnosti Slavkov u Brna. Od února roku 2000 je administrátorem farností Radešínská Svratka, Olešná a Jámky.

Interiér kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích

I. SVĚTOVÝ KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

...dát všem lidem poznat Boží milosrdenství

Od 2.–6. dubna 2008 se konal v Římě I. světový kongres Božího milosrdenství, kterého se zúčastnilo přes 4000 lidí a 200 delegací z celého světa. Mnozí sledovali kongres prostřednictvím médií. O živé vysílání prostřednictvím internetové televize mělo zájem 17 000 osob (polovina z toho z Asie), mnoho věřících sledovalo kongres prostřednictvím národních náboženských televizí a rozhlasů.

Před zahájením kongresu jeho pořadatelé vysvětlovali: „Boží milosrdenství je základem našeho poznání o zmrtvýchvstálém Kristu. Zmrtvýchvstalý Kristus je milosrdný. Ve zjeveních po svém zmrtvýchvstání ukazuje Ježíš učedníkům hloubku svého milosrdenství skrze trpělivost, své učení, lásku k lidem takovým, jací jsou. To není učení; to Pán říká každému z nás: „Já jsem Král milosrdenství.“ /Den. 378/ Milosrdenství, to je samotný Pán! Církev je po-

zvaná prožít a dosvědčit tyto skutečnosti. Boží milosrdenství má sílu změnit svět. Je to revoluce lásky, která je schopná vytrhnout zlo a namísto něho zasít dobro.“ Papež Benedikt XVI. vysvětluje: „Toto Boží milosrdenství se stalo tělem v Ježíši, samotné dokáže obnovit rovnováhu světa, začínajíc od malého, rozhodujícího světa, kterým je lidské srdce.“

Kongres začal v Římě 2. dubna, ve třetí výročí úmrtí papeže Jana Pavla II., mši svatou, kterou na náměstí sv. Petra sloužil Svätý Otec Benedikt XVI. Na konci své promluvy, ve které vzpomínal na svého předchůdce, Jana Pavla II., papež řekl: „Ctihodní a drazí bratři, děkuji vám všem, že jste se ke mně připojili při této zádušní mši svaté za milovaného Jana Pavla II. Zvláště se obracím k účastníkům prvního Světového kongresu o Božím milosrdenství, který začíná právě dnes a který chce prohlubovat jeho bohaté učení na toto téma.

Boží milosrdenství – jak on sám řekl – je prvořadým klíčem ke čtení jeho pontifikátu. Chtěl, aby poselství milosrdné Boží lásky dospělo ke všem lidem a povzbuzoval věřící, aby o něm sami svědčili.“

Program kongresu pokračoval v následujících dnech dopoledne v bazilice sv. Jana na Lateránu (zajímavé je, že jméno sv. Jana apoštola, kterému je bazilika zasvěcena, hebrejsky znamená „Bůh je milosrdný“), kde své svědectví o Božím milosrdenství vydávali pozvaní kardinálové, kněží, řeholní sestry a laici nejen z katolické církve. Dopolední část končila mší svatou v lateránské bazilice. Odpoledne byli účastníci kongresu rozděleni na jazykové skupiny, ve kterých se společně modlili a měli možnost slyšet další přednášky a svědectví v různých kostelích Říma. Kongres zakončila mše svatá, kterou v neděli 6. dubna sloužil v bazilice sv. Petra iniciátor kongresu, kardinál Schönborn z Vídně.

P. Patrice Chocholski, který byl jmenován hlavním koordinátorem kongresu, v odpovědi na otázku, jak vznikla myšlenka uspořádat kongres, přináší několik myšlenek kardinála Schönborna, které adresoval kardinálům Patronátního výboru dne 22. listopadu 2007 v sále tajných archivů ve Vatikánu: „Proslovy Jana Pavla II. v Krakově v roce 2002 můžeme považovat za jeho závěť. Jejím prostřednictvím nám polský papež řekl, abychom naléhavě dali všem lidem poznat Boží milosrdenství. Pán dal zřetelnou odpověď na tuto výzvu. Povolal k sobě Jana Pavla II. v neděli Božího milosrdenství v roce 2005. Bylo to jako Boží podpis, razítko. Na mezinárodní setkání v Lagiewnikach v roce 2005 přijelo 150 kněží z celého světa. Položili jsme si otázku: Jakým způsobem odpovědět

na tuto univerzální výzvu? Jak v tom pokračovat? Tehdy dozrála myšlenka světového kongresu. Byla přijata mezinárodním způsobem na všech úrovních a vyvolala velký, všeobecný, teologický a duchovní zájem.“

Idea kongresu nekončí světovým kongresem, ale má mít pokračování. Po tomto kongresu jsou naplánovány kontinentální kongresy (2009), národní kongresy (2010), diecézní kongresy (2011) a další světový kongres v roce 2012.

Delegátem na kongres z pověření České biskupské konference byl za Českou republiku P. Wojciech Zubkiewicz SAC, šéfredaktor „Apoštola“: „Doufám, že kongres přinese požehnané plody. V dnešním světě je opravdu třeba volat a připomínat všem, že Bůh je náš otec a že je milosrdný. Je dobře, že se první světový kongres konal v Římě a že toto poselství o Božím milosrdenství zaznělo s novou silou zrovna z tohoto města, od hrobu svatého Petra, z lateránské baziliky, která je sídlem papežského stolce a katedrou biskupa Říma, a z mnoha jiných míst a kostelů Říma, které jsou tak úzce spjaté s dějinami církve a nesou v sobě stopy hrdinného a obětavého života mnoha generací křesťanů. Teď nám zbývá děkovat Bohu za tento začátek, spojit se v modlitbě a věřit, že – jak řekl na konci poslední části dopoledního programu kongresu v bazilice sv. Jana na Lateránu kardinál Dziwisz – tímto kongresem jsme roznítili oheň, který svým plamenem obejmě celý svět a připraví cestu Pánu.“

K textům homílií, přednášek a konferencí, které zazněly během kongresu, se budeme vracet v dalších číslech „Apoštola“. V nich budeme také informovat o přípravách na kontinentální, národní a diecézní kongresy. (red)

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

VZPOMÍNKY P. MICHAŁA SOPOĆKO,
ZPOVĚDNÍKA SV. SESTRY FAUSTYNY

Druhá část

Zatím sestra Faustyna neuměla vysvětlit, co znamenají paprsky na obraze. Po několika dnech řekla, že jí při modlitbě Pán Ježíš řekl: „Tyto dva paprsky představují krev a vodu – světlý paprsek znázorňuje vodu, která duše ospravedlňuje; červený paprsek představuje krev, která je životem duší... Tyto dva paprsky vytryskly z mého srdce, když bylo otevřené na kříži. Tyto paprsky chrání duši před hněvem nebeského Otce. Šťastný ten, kdo bude žít v jejich stínu, protože ho nezasáhne spravedlivá Boží ruka...“

Slibuji, že duše, která bude tento obraz uctívat, nezahyne. Slibuji jí už tady na zemi vítězství nad nepřáteli, a zvláště v hodině smrti. Já sám ji budu bránit jako svou chválu. Toužím, aby první neděle po Velikonocích byla svátkem Božího milosrdenství. Kdo tento den přistoupí ke svátosti Lásky (k svátému přijímání – pozn. red.), ten dosáhne odpuštění všech vin a trestů. Lidstvo nenalezne pokoj, dokud se s důvěrou neobrátil k mému milosrdenství. Než přijdu jako spravedlivý Soudce, přicházím jako Král milosrdenství, aby se nikdo nevymlouval v den soudu, který už není daleko...“

Obraz přinášel trochu nový obsah, a proto jsem ho nemohl umístit v kostele bez povolení arcibiskupa, kterého jsem se ale o to stydl poprosit, a tím spíš mu vy-

světlovat původ tohoto obrazu. Proto jsem ho umístit v tmavé chodbě kláštera sester bernardinek vedle kostela sv. Michala, jehož rektorem jsem v tuto dobu byl.

Problémy spojené s umístěním v tomto kostele mi předpověděla sestra Faustyna. A opravdu – některé události se odehrávaly dost rychle. Sestra Faustyna po mně chtěla, abych obraz za každou cenu umístit v kostele, ale já jsem s tím nespěchal. Nakonec, během svatého týdne v roce 1935, mi řekla, že Pán Ježíš žádá, abych obraz umístit na tři dny v Ostré Bramě, kde bude triduum na zakončení jubilea vykoupení, které má být v den projektovaného svátku, na Bílou neděli.

Krátce potom jsem se dozvěděl, že takové triduum bude, a zároveň ostrobramský farář, kanovník Stanislav Zawadzki, mě prosil, abych tam měl kázání. Souhlasil jsem s tím pod podmínkou, že v okně bude jako dekorace obraz milosrdného Ježíše. Pak se ukázalo, že tento obraz tam vypadal skvěle a poutal pozornost lidí více než obraz Matky Boží.

Po pobožnosti byl obraz umístěn opět na staré místo a tam byl ještě dva roky. Teprve 1. dubna 1937 jsem poprosil arcibiskupa ve Vilně o povolení pověsit obraz v kostele sv. Michala, jehož jsem byl ještě rektorem. Arcibiskup mi řekl, že o tom sám nechce rozhodovat. Nechal obraz ukázat komisi, kterou měl domluvit kanovník Adam Sawicki, kancléř arcibiskupství. Kancléř přikázal obraz 2. dubna

vystavit v sakristii kostela sv. Michala, protože nevěděl, v kolik hodin komise přijde.

Protože jsem měl povinnosti v semináři a na universitě, nebyl jsem při prohlídce tohoto obrazu přítomen a ani nevím, kdo v této komisi byl. Dne 3. dubna 1937 mi arcibiskup sdělil, že už má o obraze přesné informace a že povoluje jeho posvěcení a umístění v kostele s tím, že nesmí být umístěn v oltáři a že se nesmí nikomu říkat o jeho původu.

Tento den byl obraz posvěcen a umístěn vedle velkého oltáře. 28. prosince 1940 ho sestry bernardinky přenesly na jiné místo; tehdy byl obraz trochu poškozen a v roce 1942, když sestry byly zavřené Němci, se obraz vrátil na staré místo vedle velkého oltáře doprovázen již velikou úctou věřících.

Několik dní po triduu v Ostré Bramě mi sestra Faustyna řekla o svých zážitcích během těchto dnů. Ty jsou podrobně popsány v jejím Deníčku. Krátce potom začaly problémy, které sestra Faustyna předpověděla (v souvislosti s mým pobytem u kostela sv. Michala). Ty se stále stupňovaly a vyvrcholily v lednu roku 1936.

O těchto problémech jsem skoro nikomu neříkal, teprve v kritickém dni jsem poprosil sestru Faustynu o modlitbu. K mému velikému překvapení ještě týž den veškeré problémy zmizely a sestra Faustyna mi řekla, že přijala mé utrpení na sebe a že tohoto dne prožila tolik utrpení, kolik ještě v životě neměla. Když prosila Pána Ježíše o pomoc, uslyšela: „Sama jsi chtěla za něj trpět, a teď se chceš tomu vyhnout? Připustil jsem na tebe jen část jeho utrpení.“

Sestra mi se všemi podrobnostmi řekla o příčinách mých problémů, o kterých se měla dozvědět nadpřirozeným způsobem. Přesnost byla překvapující, tím více,

že o mnoha podrobnostech nemohla žádným způsobem vědět. Podobné situace se opakovaly několikrát.

V polovině dubna 1936 sestra Faustyna, z příkazu generální představené, odjela do Walendowa a pak do Krakova. Já jsem začal více uvažovat nad ideou Božího milosrdenství a začal jsem u církevních otců hledat potvrzení toho, o čem mluvila sestra Faustyna, že Boží milosrdenství je největší vlastností Boha. U novějších teologů jsem o tom totiž nic nenašel.

S velikou radostí jsem našel podobné tvrzení u sv. Fulgenciuse, sv. Indelfonse a nejvíce u sv. Tomáše a sv. Augustina, který se v komentáři k Žalmům hodně věnoval Božímu milosrdenství a nazýval je nejvyšší Boží vlastností. V tuto chvíli jsem už neměl vážné pochybnosti o tom, že zjevení sestry Faustyny jsou nadpřirozená. Začal jsem také občas publikovat v teologických časopisech články o Božím milosrdenství a snažil se rozumově a liturgicky zdůvodnit potřebu svátku Božího milosrdenství o první neděli po Velikonocích.

V červnu roku 1936 jsem ve Vilně vydal první brožuru „Boží milosrdenství“ s obrazem milosrdného Ježíše na obálce. Tuto brožuru jsem poslal především biskupům shromážděným na zasedání polské biskupské konference v Čenstochově, ale žádný z nich mi neodpověděl.

V roce 1937 jsem v Poznani vydal druhou brožuru „Boží milosrdenství v liturgii“, o které jsem pak v několika časopisech našel pozitivní recenze. Publikoval jsem několik článků také ve vilenských denících, ale nikde jsem neprozradil, že příčinou, proč jsem toto vše psal, byla zjevení sestry Faustyny.

(Pokračování v příštím čísle)

převzato: www.faustyna.eu

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH ...

„Nepište o nás, mluvte o Ježíši“ / 1. část

O NOVÉM ŘÁDU SESTER SLUŽEBNIC BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,
VZNIKLÉM NA ZÁKLADĚ DENÍČKU SV. SESTRY FAUSTYNY KOVALSKÉ

Ptáci, krávy, zelené louky. Stará fara. Nad starým plotem na nás s úsměvem mává řeholnice v červeném závoji. „Pojďte, Pán Ježíš už vás očekává.“ Sestra Jana otevírá dveře kaple. S nejistotou vcházíme dovnitř, do ubohého domku. Nevíme ještě, že i zvláštní oblečení řeholnic i dům viděla už před II. světovou válkou sestra Faustyna...

...Tak začínal jeden ze dvou článků o novém řádu Sester Služebnic Božího milosrdenství, které jsem našel začátkem tohoto roku. Po přečtení těchto článků jsem zavolaal do redakce a poprosil, zda bych je mohl shrnout a otisknout pro čtenáře „Apoštola“. Níže publikujeme jejich úryvky.

I.

V roce 1935 viděla Faustyna Kowalská Ježíše, který jí řekl: „Toužím, aby byl takový řád.“ Sestra Faustyna podrobně popsala charismata příštího řádu (vy-

prošování Božího milosrdenství pro svět), oblečení sester (červené závoje a pláště a bílé hábity), a dokonce procky předvíдалa, jak bude vypadat jejich dům. Napsala také stanovy řádu. Psala o třech stupních řádu: činném, kontemplativním a skupině laiků. Umírala v přesvědčení, že nezrealizovala Boží plán. Teprve její zpovědník, P. Michal Sopočko, založil řád Sester milosrdného Ježíše. Sestry založily dům v Myśliborzu.

A právě tady začíná neobvyklá historie. Několik desítek let po smrti Faustyny ně-

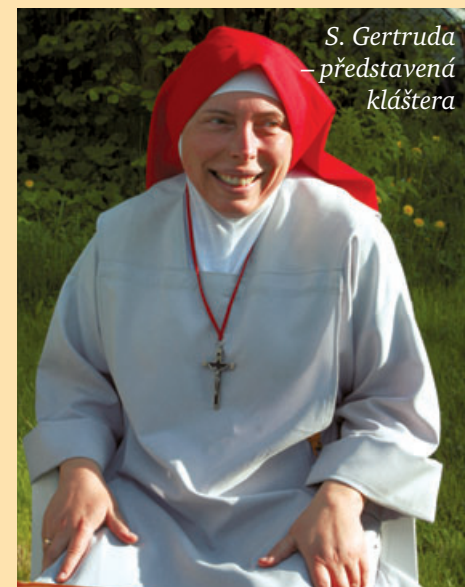
kolik žen (aniž by o sobě navzájem věděly), začalo hledat v „Deníčku“ popisovaný kontemplativní řád.

Nikde ho nenašly, a proto vstoupily do činného řádu v Myśliborzu. Přišly tam ale s tím, že chtějí do kontemplativního řádu. „Byly jsme přijaty, i když se obvykle do řádu nepřijímá někdo, kdo si už na začátku klade podmínky,“ vypráví sestra Gertruda. „Tak jsme si řekly, že budeme čekat. Co když Bůh potřebuje jen naši modlitbu a touhy? A možná, že řád vznikne teprve po naší smrti. A Pán Ježíš nás překvapil: založil tento řád našima rukama.“

Na začátku jsme myslely, že nový řád vznikne z dosavadního, ale s každou chvílí sílilo přesvědčení, že to má být řád nový. Jely jsme do domu u Bolesławca. Dva a půl roku jsme se učily žít jako kontemplativní řeholnice. Zkouška dopadla dobře. Ale pak přišly těžké dny. Rozhodnutí založit nový řád, to bylo šílenství.“ – Sestra Gertruda se přestává usmívat. „To byl skok do tmy. Bylo to 25. května 2001 a už druhý den jsme měly odjet. Ale kam? Řekla jsem: Pane Bože, tak teď něco vymysli! A právě tehdy zavolala Małgosia. Kdysi jsme jí pomohly překonat krizi.“

Rybno – cesta do kláštera

S. Gertruda
– představená
kláštera

Chtěla se s námi setkat. Ale zítra už tady nebudeme – řekly jsme jí. Tak to přijedte do Varšavy, odpověděla.

Měly jsme jen svačinu na cestu a peníze na jízdenku tam. Vystoupily jsme na hlavním nádraží ve Varšavě. Čtyři malé, černé oblečené sestry (měly jsme ještě hábity předchozího řádu). Věděly jsme jen jedno: pokud je to plán Ježíše, On všechno připraví.

Małgosia nám řekla: Pojeďte na Mazury. Mám tam domek, nebyla jsem tam sice asi dvacet let, ale třeba byste tam mohly bydlet. Vzala nás tam. Tak jsme se jen s malými taškami a „Deníčkem“ dostaly do rezervace, kde žijí bobři. V domě nás čekalo překvapení: povlečení, nachystané dříví do kamen. Připravila je (i když nic nevěděla o našem příjezdu) teta Małgosi. Už první den nám Bůh poslal zpovědníka. Každý den jsme seděly před Pánem Ježíšem v Nejsvětější svátosti. Žily jsme ze dne na den. Jedly jsme houby, maliny a lesní jahody.

Kaple

Na Mazurech jsme bydlely několik měsíců, do 17. srpna. Musely jsme se vrátit do kláštera a podepsat dokumenty o založení nového řádu: Sester Služebnic Božího milosrdenství. Ruka se mi strašně třásla, ale podepsala jsem. Hned potom zavolal spirituál: Všimly jste si, co je to dneska za den? Přece přesně před rokem, 17. srpna, papež odevzdal svět Božímu milosrdenství! Bylo to přesně tak jako v „Deníčku“: nejdříve bude svátek, a pak řád.

Začaly jsme hledat dům. A měly jsme velice náročné požadavky: za prvé by to měla být sutina bez oken a dveří (Ježíš řekl, že sestry mají bydlet tak, aby dokonce chudí jim nezáviděli). Za druhé, dům by měl být blízko kostela. Za třetí v hlavním oltáři toho kostela by měl být ukřižovaný Ježíš, vedle Panna Maria a sv. Jan a ještě dva andělé. Tak to popsala Faustyna a tak to muselo být! Popsala každý detail.

Měly jsme hodně nabídek. Ze Lvova, z Německa (veliký klášter), ze Spojených států. Małgosia nám nabízela tolik hektarů

země, kolik jsme chtěly. Kouzelné místo. Malý domek v troskách – souhlasí! A kde je kostel? Osm kilometrů odsud... Aha, tak to asi není tady. Ale já vám ještě přidám i auto – prosila. Odmítly jsme. Pane, hledej dál! A právě tehdy někdo zavolal na mobil. Petr – náš známý kněz z Říma.

Jely jsme s ním k našemu spirituálovi, P. Františku Bogdanovi. Ten nám otevřel dveře a hned se zeptal Petra: A vy, jak jim můžete pomoci? Petr nevěděl co říct: No, nevím, jedu do Říma, a zítra mám setkání s biskupem... Můžu něco říct... A se kterým biskupem? Z Łowicza, Alojzym Orszulikem. Najednou se ukázalo, že je to dobrý přítel P. Bogdana. Ten mu ale nikdy v naší věci nevolal. Nechtěl nic dělat na základě známostí. Pokorně čekal, až se vyplní čistě Boží vůle.

Přijely jsme na biskupství. Tři vystrašené sestry. Dveře otevřené dokořán. Biskup vyšel, hned nás posadil do auta a přivezl do Rybna.

Dům v troskách, bez dveří a oken. Kopřivy větší než my – souhlasí! Kostel vedle –

také souhlasí. A komu je zasvěcený, ptáme se. Sv. Bartoloměji. Posmutněly jsme. To asi není tady, řekla jsem tiše biskupovi. Uviděl nás místní farář. Byl překvapený, když viděl, jak biskup chodí po polích se třemi divnými jeptíškami. Nechcete vejít do kostela? – pozval nás. Dobře – odpověděla jsem, ale pomyslela jsem si: Proč se máme dívat na sv. Bartoloměje na hlavním oltáři...? Vešly jsme dovnitř, a tam byl v hlavním oltáři ukřižovaný Kristus, vedle Panna Maria, Jan a nad nimi dva andělé. To tento oltář viděla ve svém proroctví sv. Faustyna...“

„Přijely jsme sem 29. září,“ vzpomíná sestra Scholastika, „v den archanděla Michaela. Připomněly jsme si, že Ježíš slíbil sestře Faustyně, že nám dá právě jeho za patrona. Našly jsme dům z „Deníčku“! Začaly jsme bydlet ve zničené faře.“

Na začátku v Rybnie bydlely tři sestry: Gertruda, Jana a Scholastika. Začali přicházet místní lidé. Pomáhali, jak mohli. Uchvátila je slova z Deníčku: „V tom kláš-

Sestra Jana před klášterem

Komunita sester

teře spočine můj duch, budu žehnat zvláště okolí místa, kde ten klášter bude.“ (Den. 570)

Dotýkám se dřevěných mříží, které nás oddělují od sester zpívajících nešpory. Sedím v skřípající lavici, dívám se na zničenou podlahu staré fary. Stále lépe rozumím tomu, co cítil ve Vilně P. Sopoćko, když mu sestra Faustyna šeptala ve zpovědnici: „Znám vás. Ježíš mi o vás vyprávěl.“

Charismatem sester je vyprošování Božího milosrdenství pro svět a modlitba za kněze. Mnozí z nich, kteří stáli na hraně, bojovali zde u oltáře a zůstávali v církvi.

„Jak máme vyprošovat milosrdenství pro celý svět? Jak připravit svět na příchod Ježíše? Samy nic nemůžeme,“ vzpomíná sestra Gertruda. „A najednou jsme to pochopily: máme nakazit lidi důvěrou. Samy jsme to zpozorovaly: lidé přijdou, nakazíme je úsměvem a oni pak přiváží další návštěvníky. Tolik jsme toho zde už viděly: uzdravení z rakoviny, vysvobození od zlých duchů, obrácení.“ „Lidé zde

vcházejí do kláštera a vycházejí už z domova,“ dodává sestra Jana.

Ne všechno je ale podle vzkazů sestry Faustyny. „Měly jsme bydlet každá ve svém pokoji, a spíme na patrových postelích,“ smějí se sestry. „Ale začínáme stavět klášter.“ „A kolik máte peněz?“ „Nic. Ale není to přece náš nápad. To Ježíš mluvil o klášteře. Pokud bude chtít, najde peníze. Víš, takový postoj k životu nesmírně uklidňuje,“ dívá se mi sestra Gertruda do očí.

Teoreticky vím. Ale měním téma. „Jak jste přežily poslední zimu?“ Očekávám jakousi víceméně normální odpověď... „Modlily jsme se, aby bylo čím topit v kamnech. Svěřily jsme to Ježíšovi. A tehdy blesk uhodil do nedalekého velkého stromu. Úder byl obrovský. Tento strom zachránil naše sousedy, spálilo se jim jen elektrické zařízení. Tímto stromem jsme topily celou zimu a ještě nám zbylo.“

„Tady není bezpečné snít,“ směje se sestra Gertruda. „Ježíš nás předchází na každém kroku. A proč jste k nám vlastně přijeli?“ „Fascinovala nás barva vašich závojų. Bílo – červené jeptišky... Chtěl jsem k tomu doplnit nějakou ideologii,“ říkám nesměle. Sestry se smějí: „Vraťte se sem kdykoliv,“ mávají nám za plotem, „už patříte k rodině...“

(Dokončení v příštím čísle)

připravil P. Wojciech Zubkowicz SAC

Zpracované texty článků Marcina Jakimowicza „Trąba powietrzna“ (č. 36/2006) a „Zemsta mniszek będzie słodka“ (č. 1/2008) jsou publikované díky redakci „Gościa niedzielnego“. www.goscniendzielny.wiara.pl

Adresa sester:

Sestry Služebnice Božího milosrdenství, Al. Kasztanowa 6, 96 – 514 Rybno k. Sochaczewa, Polsko. Tel.: 0048 468611551; e-mail: misericordia.dei@wp.pl

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď miłosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

/Deníček 476/

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIAT

- ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

- Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem
- Krotundě 81/6, 128 00 Praha 4

STAŇTE SE I VY APOŠTOLEM BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ!

„Apoštol Božího milosrdenství“ zve všechny, kteří by byli ochotni pomoci v šíření účty k Božímu milosrdenství mezi svými známými a ve svém okolí.

Nabízíme Vám **zdarma** možnost posílání obrázků milosrdného Ježíše ve dvojím provedení:

- **velké obrázky** vzadu s textem převzatým z Deníčku sestry Faustyny, vysvětlujícím vznik a význam obrazu namalovaného na základě zjevení, které měla.

Rozměry obrázku:

14 x 29,3 cm. Balení po 5–7 ks.

- **malé obrázky** s textem Korunky k Božímu milosrdenství (vejdou se do obyčejné, malé obálky C5).

Rozměry obrázku:

7,5 x 15,5 cm. Balení po 50 ks.

OBRÁZKY NEJSOU URČENÉ K PRODEJI, ALE K ROZDÁVÁNÍ ZDARMA.

Obrázky si můžete objednat:

poštou na adrese:

Redakce „Apoštola“, o. pallotini,
Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
telefonicky: 326 910 552,

mobil: 774 521 531

faxem: 326 910 551

e-mailem: objednavky@apostol.cz

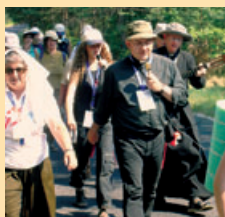
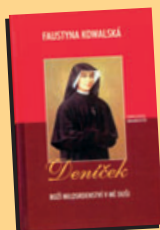
Při objednávání sdělte, prosíme, **svoji přesnou adresu**, počet balení a druh obrázků (velké nebo malé).

JEŽÍŠI, DUVĚŘUJI TI!

Všem, kteří přesto, že obrázky nabízíme zdarma, přispějí dobrovolným příspěvkem, který pomůže získat prostředky na další vydávání časopisu a případný dotisk obrázků, srdečně děkujeme.

O. pallotini

Otcové pallotini Vás zvou na pěší pouť do Łagiewnik**Termín:** od 4. do 17. července 2008**Trasa:** Ożarów Mazowiecki – Kraków – Łagiewniki**Délka cesty:** 340 km**Informace a přihlášky:** P. Tomáš Kazański SAC, tel.: 739 002 737, kazanskisac@gmail.com**DENÍČEK****Faustyna Kowalská**

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč**FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ****Jolanta Sasiadeková**

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky propracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života svěřence s příběhem dnešních vysokoškoláček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. Kniha obsahuje cenná svědectví o životě sestry Faustyny; její dopisy i myšlenky z duchovního deníku se mohou pro čtenáře stát podnětem k prohloubení vztahu k Ježíši. Publikaci uvítají ti, kdo mají rádi dobře napsané životopisy svatých, kdo se chtějí více dozvědět o této velké polské svätici, a také dívky a ženy, které uvažují o duchovním povolání.

Váz., 175 str., 219 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01, tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz**JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!****Zpracovala s. Elżbieta Siepak • Překlad Jiří Hrdý**

Brožurka obsahuje stručný přehled života a poslání apoštolky Božího milosrdenství svaté sestry Faustyny Kowalské, dále pobožnost k Božímu milosrdenství podle sestry Faustyny, výbor z jejích modliteb a modlitbu o vyprošení milostí na přímluvu svěřence.

Vydání třetí, v MCM s. r. o. druhé, upravené • Brož., A6, 64 stran, 39 Kč

Brožurku můžete objednat na adrese: **Matice cyrilometodějská s. r. o., Wurmova 9, 772 00 Olomouc; tel. 587 405 431, e-mail: knihy@maticecm.cz.**

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. **Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!**

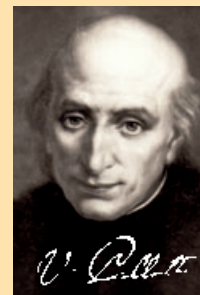
„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu**Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav****Číslo účtu: 35 – 6219210237/0100**

„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky, faxem nebo e-mailem: tel. 326 910 552 nebo mobil: 774 521 531, fax: 326 910 551, e-mail: objednavky@apostol.cz. Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Poslali jste dar na Apoštola Božího milosrdenství převodem z účtu a časopis nepřišel na vaši adresu?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

**SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU
OTCOVÉ PALLOTINI****Jsme společenstvím kněží a bratří.****Název „pallotini“ pochází od našeho
zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).**

- 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.
- Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

- Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

**P. Wojciech Zubkowicz SAC, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
tel. 326 910 552, e-mail: pallotti@volny.cz**

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě posílejte poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu abm@staraboleslav.com.

Maria, Matko má a Paní má, odevzdávám ti svou duši i tělo, život i smrt, i to, co přijde po ní. Všechno vkládám do tvých rukou, Matko má, přikryj svým panenským pláštěm mou duši a uděl mi milost čistoty srdce, duše i těla a chraň mě svou mocí před všemi nepřáteli a zvláště před těmi, kteří svou zlobu přikrývají maskou ctnosti. Ó Lilie krásná, jsi mi zrcadlem, ó Matko má.